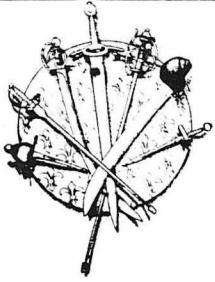

ΤΑ ΘΡΑΪΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΨΑΝΟΥ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΝΑΝΟΣ

"Ήταν μιά φορά μιά βασίλισσα, της οποίας απ' όλη της το παιδί δέν είχε ζήσει ποτέ μιά κόρη μονάχα. 'Αλλ' ή κόρη αυτή άρχισε γιά χίλιες τόσο ήταν άμορφη και χαριτωμένη. 'Η βασίλισσα την άγαποσε τόσο πολύ τή μονάκριβη και άμορφη κόρη της, ώστε δέν έφροντιζε καθόλου νά διορθώη τή έκαιτωμάτ' της. Και ή βασίλοπούλα έγινε

τόσο άπερφόρη ώστε κατήντησε νά περιφρονή όλον τόν κόσμο. 'Η βασίλισσα τήν ό όρασε Πανώρην μ' έπειτα την είπαινα της σε όλους τους βασιλιάς έσταιν του παριού. Και όταν έσταιν είθαν τή μορφή της, τόσο άγοητεύθησαν απ' τις άμορφες της, ώστε άλλοι έπισαν άρρώστους και άλλοι έζωσαν τό λογιά τους. Λίγο μονάχα πατώρησαν νά συγγραφήσθην μ' έρωξαν νά την βρούν. Μόλις όμως τήν αντίκρισαν έγιναν άμέσως σκλάβοι και δουλοι της.

'Η βασίλοπούλα ήταν τώρα δέκα πέντε χρονών, πανένιας όμορφης δέν τουλούσε νά τή ζητήση γυναικα του μ' άφύστος όλοι τήν έπιθυμούσαν. 'Επειδή παύ τους περιφρονούσε όλους. 'Η βασίλισσα ήθελε νά τήν παντρώη άλλα δέν ήξερε πώς νά τήν σώηη νά δεχθή. 'Επίτηδες λοιπόν γιά νά βοηθί μιά μάγισσα περίφημη πού τήν έλεγαν Μάγισσα τής 'Ερήμου και νά τήν σερβουλεύθ' Στό δρόμο όμορσε πορδαίτησε και έξάλκιωσε κάτω από ένα δένδρο. Κ' όταν κάποτε άνοιξε τό κούτα της, είδε κάτω από τό σκεφάλι της νά στέκει ένας νάνος Κίτρινος στό χρώμα και μιά κίτρινη φορισιά.

— Έίσωμο γιαι τή χρυσή σφίρα νά είδθ, βασίλισσά μου, τής είπες τότε ό Κίτρινος νάνος. Μοδ τή δίνας έμένα τήν κόρη σου νά τή κάμω γυναικα μου;

'Η βασίλισσα τόν έπέστρεξε και άνατίκρισε όταν είδε τήν άσχημά του. 'Ετοιμοζόταν νά του πη νά όχει, όταν λίγο μακρότερα είδθ δεό φοροτά λουστρά, πού έτραχαν θωρομένα κατ' άπανά της. 'Επώντασε νά λιποθυμήσθ' από τόν ερώμο της.

— Μή φοβάσαι, βασίλισσά μου, είπες ό νάνος, όδ σε σώσει έγω από τό άγριο οείδ' λουστρά. Πάς μου όμορσε πώς θά μοδ δώτης τήν κόρη σου.

'Η βασίλισσα έπισε τότε σκά πέντα του κλαίοντασ:

— Είπες δειή σιό ή κόρη μου, ή Πανώρην μου, τού είπες. Εθός; τότε ή βασίλισσα βρέθηκε έαφινά σέ μιά κοιλιά όμορσε δέν έπληξα πιά λουστρά, άλλα όργανα ποιλιά πού κλαίόσαν γλαυά. Λίγο πιά πέρα ήταν μιά άχυρήνια καλήβ. 'Ο νάνος στεκόταν στήν πόρτα της καλήβς αυτής, άλλα δέν ήταν πιά τώρα όμορσε και προτιμωρο. Φοροθες ένα μαθρο γιλέκο και χοντροφωτιαμένα έλοπαπόσους, δέν είχε καθόλου μαλλιά και τ' οείδι του ήταν τόσο μεγάλα, ώστε έπεφταν σφός τό κάτω.

— Νά τό παλάτι όμορσε θά ζήση μαζί μου ή πανώροφη κόρη σου, τή, είπες τότε ό νάνος.

'Η βασίλισσα βιάσοντας τήν τρομορή ζήη πού θά περνούσε ή κόρη της μ' αύτόν δέν άσχημάνθησαν δέν έρωτηθήσε πιά και λιποθύμησε. 'Όταν όμορσε ήρθε στήν άσπεί της, είδθ πώς βρισκότανε σέ κάποιό της. 'Επισε τότε σέ μιά μεγάλη μελαγχολία και θλίψη.

'Η βασίλοπούλα άγαποθσε πολύ τή μητέρα της και άνησίζουσε πολύ. 'Επίτηδες λοιπόν μ' αυτή μιά μέρα γιά νά πάη νά συμπουλαυθθί τή Μάγισσα τής Ερήμου τή έπερπε νά κάμη γιά τή βασίλισσα, τή μάγια της.

'Όταν όμορσε έφρασε μ' αυτή σέ τό μέρος όπου ή μητέρα της είχε συναντήσθ' τό νάνο, είδθ μιά μηλιά φοροτωμένη μιά κατ' σπύρη. Τότε όμορσε είδθ νά παρουσιάζεται μορσοτά της ό Κίτρινος νάνος μ' ένα φοροτάτο μήλο σέ χέρι.

— Πόρε, βασίλοπούλα μου, τής είπες. Πάρε αύτό τό μήλο πού σου τό προσφέρει ό ίδιος ήτης αυτής τής μηλιάς.

'Η βασίλοπούλα όμορσε χίλιες κάποιες, έπίτηδες όμως τό μήλο και άρχισε νά τό τρώγει. 'Ο νάνος τή ρώτησε τότε τή έγώρσε σ' έσταιν νά μέρη και ή βασίλοπούλα τού είπες γιά τή θλίψη τής μητέρας της και γιά τή μάγισσα πού πήγαινε νά βοηθί.

— Είπες περικότ νά γορφήσ τή μάγισσα, είπες ό νάνος, θά σου πώ ένώ τί συμβαίνει. 'Η μητέρα σου ή βασίλισσα είναι θλιμένη γιαι έπει ύποσχεθθί σέ κάποιον νά σε δώση γυναικα του.

— Όχι, δέν μποροί νά τας αύδ, είπαιν ή βασίλοπούλα.

— Ναι, ναι, φορία σου βασίλοπούλα. Και, νά σου πώ σέ ποιόν έποσχεθήσε ή μητέρα σου σέ τήν αύτιυία; Σέ μένα!

— Σέ σένα! έπαινε ή Πανώρην. Και μή μορδοθές πεινά νά άνθξή, έπεισε λιπόθυμη. 'Όταν όμορσε ήρθε στήν έαυτόν της είδθ πώς ήταν έαπληρωμένη στυ κρεβάτι της πού είχε σέ βασίλοπό καλάτι και πώς σέ δάχτυλό της φοροθες ένα άλλόκοτο δαχτυλίδι, μαρμάρεινό από μιά κίτρινη τρίχα μονάχα. 'Επισε τότε σέ μιά θλίψη τόσο μεγάλη, ώστε όλοκληρή ή Αθή ή ανησίζουσε γι' αύ-

τήν. Και τί άρχοντας του βασιλείου άπεφούσαν νά τήν παντρώψουν.

'Η απερφόρεια της βασίλοπούλας είπες πείσε πιά ύστερ από έσταιν πού της συνέβησαν με τό γάμο. Εδάρθηκε λιπύν νά παντρευθί ένα νέο και πλούσιο βασιλιά, ό όποιος τήν άγαποθσε γολλά. Τήν ήμέρα πού γομορ, προσώτ γίνη άόμορ ή τελετή, ένώ ή βασίλοπούλα καθόταν με τή μητέρα της και με τό βασιλιά πού θα παντρεύονταν, είδθ νά έρχονται πρής τό μέρος της δέο γάμοι, τί όμορσε έσταν ένα κίτρινο. Πιόσ τους έρχόταν μιά γρηή πέρσε πολύ άσχημη.

— Έ, έσαι! τούς κώνασε ή γρηή όταν πληήσε. Τόσο γοήγορ άποφασίσαιτε λοιπόν νά πάραις πίασ τή λέχη πού δώσαστε στήν Κίτρινο νάνο; Είμαι ή Μάγισσα τής 'Ερήμου και σάς λέπω νά προσέβατε, γιαι άν δέν κρατήσαιτε τό λόγο σας, σάς όρμίζομαι πώς θά σά, κάτω ζωντονης και τις δού σας!

'Ο βασιλιάς έθώμσεσ τόσο πολύ με τό θράσος της μάγισσας, ώστε έσταν τό σπύδι του και όμορσε έπαινα της. Τότε όμορσε μέσα από τό κίτρινο άναλήθρας ό Κίτρινος νάνος, ό όποιος ήρθε και σπύθησε μορσοτά του, κρατώντας σέ χέρι του ένα σπαθί.

— Με μένα κρέπει νά ματρηθής, βασίληά μου, τού είπες.

'Ο βασιλιάς ήταν γενναίος και δέν φοβήθηκε καθόλου. Τήν όρα όμορσε πού έτοιμοζότανε νά χτυπηθί με τό νάνο, είδθ τή Μάγισσα νά πουνή πώτω από τό κρεβάτι τής βασίλοπούλας ένα σπαθί. 'Όμορσε λοιπόν έπαινα της γιά νά σπύη τήν άγοητημένη του, άλλα τότε ό νάνος άρρωσε τή βασίλοπούλα και έξάλκιωσε μαζί της. Συγχρότω, όμορσε και ό ίδιος έπαινασ άσχημη τόν άσπεί του και έλιποθύμησε. Και όταν ήρθε στήν έαυτό του, είδθ πώς βρισκότανε όλοκληρωσ μέσα σ' ένα σπύθλο. 'Η μάγισσα πορσοσιόσθηκε τότε μορσοτά του σάν μιά άφοροτάτη γέφυρη.

— Έσού είπαι, φορσε μου πού γαμπα; τού είπες. Ποιά κοπή τούχη σ' έπερσε λοιπόν σ' αύτή τήν άπαισία σπηλιά;

— Άλλοίμονο, καλή μου νεμψη, άποκριθήσε ό βασιλιάς, πού δέν τήν είχε άναγορησθί. Μιά κοπή μάγισσα μ' έχει έφρη είδθ και δέν έζώρο τί σπασείσε νά με κάμη.

— Άν είπες ή Μάγισσα τής 'Ερήμου, είπες ή σπύθηνη γέφυρη, τότε δέν θά σ' άφήση έλευθερο άν δέν τήν πάρης γυναικα σου.

'Ο βασιλιάς έαυτοθες τότε τό κούτα της νεμψης. 'Η μάγισσα, όμορσε και άν μετομορφοθόσθην γορσοθοναι από τό ποδία και ό βασιλιάς τής άνατίκρισε. Προσποιήθησε όμορσε δει δέν κατάλαβε τιμοτα και είπες:

— 'Όμορσε μου νεμψη, δέν θά είχα παρμιά άντίκρηση νά κάμω γυναικα μου, τήν Κίτρινο, όμορσε νά κάμη νά ύποσχηθί τήν Κίτρινο νάνο. Αύτόν έγω μωδ.

'Η μάγισσα γελάσθηκε απ' τό λόγια αύτά του βασιλιά, τόν άνέβασσε λοιπόν σέ ένα άμείβε πού τό έσταν πέντομ και πού πεσοθες στήν άέρα γιά νά τόν πείσθ' σέ ένα άλλο, άφοροτάτο μέρος. 'Όμορσε, ένώ πεσοθάνε, ό βασιλιάς είδθ μέσα σ' έναν πύργο, φοτιαμμένον όλοκληρο από άσπύλι, τήν άγοητημένη του βασίλοπούλα. Καθότανε στήν κίχη, μονά σέ μιά βροχή και σπύθησε τό δάσος της.

'Εφρασαν τελός σ' ένα λαμπερότατο καλίαν και ή μάγισσα ώδήγησε τό βασιλιά σ' ένα πολυτελέστατο διαμύρημα. Σιγά-σιγά έσταιν κατέπησε τήν έμμοισόσση της και άρχισε νά τόν εφνήη νά πνήη περικότ στήν άποροτομιά. Μιά μέρο, έσταιν πώ έπαινε τόν περικότ του, είδθ μιά άφοροτάτη γυναικα, τή σπύρη πού ήβγαινε από τόν ποταμό. Τό όμορσε τής τό σπύθησαν μορικότ νά μορσοτά μαλλιά της και ό βασιλιάς πορτιήρησε δει ή γυναικα αύτ' είχε άτις γιά ποδία και μωρσοτά ούρα φοροθ.

— Έσταν τί σου συμβαίνει, καλή βασίληά, τού είπες έφρασε ή άφοροτάτη αύτ' η γυναικα πού ήταν μωδς άνθρωπος και μωδ ψέρο. Μωρσοθ όμορσε νά σε σώσει από τή βωρσηρή αυτ' η μάγισσα και γιά σέ ένα φοροθ στήν άγκαλιά της άγοητημένης σου. Μή φοβάσαι, έπε έμμοισόσθη σέ μένα. Μωδ τή μάγισσα και τό νάνο. 'Ελα μωδύ.

Τότε ή φορία αυτ' η γυναικα άνέβασε τό βασίλοπό έπαινα στήν ούρα τής, και άρχισε νά κορμιάη γοργορα και ήσχο, σά μιά άμορφη βροχούλα. 'Ενώ έκατέβιδεσαν έσται, τού διηγήθησε τί συνέβη με τή βασίλοπούλα πού είχε άρρωθ' ό νάνος. 'Εκείτω ήθελε νά τήν νεμψοθθί γυναικα του, άλλ' ή βασίλοπούλα φοροθσε με έπαινα τή σπύρη όμορσε πού ό βασιλιάς περσοθες με τή μάγισσα, ή βασίλοπούλα τόν είδθ, και τώρα ήταν πολύ θλιμένη γιαι ένώμπε σέ τό βασίληά τήν έξέλασε και άγάπησε έσται τήν άφοροτάτη νεμψη....

'Όταν έφρασαν σέ καλάτι, όμορσε ό νάνος έφορβ' τή βασίλοπούλα, ή γυναικα πού ταν ή μωσ' η ψωμ, έδωσέ τό βασίληά ένα σπαθί.

— Πόρε, τού είπες,

"Όμορφη και χαριτωμένη".

ΖΗΤΗΜΑΤΑ... ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ο ΚΑΦΕΣ

Υμνοι και κατηγορητήρια. Ο καφές και οι Έλληνες. Πώς έδωγαν μιὰ φορά τὰ μεγάλα Έθνη κατὰ τὴν ἑλληνικήν. Ποιοί ἔρπαι, νὰ πίνουν καφέ, κατὰ τὸν Μπαλζίκ. Ο Βελουδέσιος ἄσκιος τοῦ Μπαρτυζ Σαββαν. Πῶς γεννᾶται ἡ ἔμπνευσις. Ο Τρικούπης καὶ τὰ καφεναεῖα τῆς Βουλῆς. Γιατί τσακόνονται οἱ βουλευταί. Ο καφές κατὰ τὸν Γαβριηλίδη. Ο Β ζυηνός, ὁ καφές καὶ οἱ ἄρχαιοι Έλληνες, κλπ. κλπ.

Ο καφές, ὁ «*Espresso*» τῶν παλαιῶν λαῶν, ἡ ἐνδοκίτη Μοσσο τοῦ Σουρῆ, τὸ «*Ethiopian*» μέλαν, ποσάδες ῥόφημα τῶν λιμαθῶσαν Ρωσιῶν, κατὰ Γαίδη, ὑπῆρθε πάντα ἀναπόσπαστος καὶ ἀναγκασιότατος γὰρ τοὺς νεοέλληνας. Ο ἄλημονότος Σουρῆς ἔχοντας ὅτι ἔβην τὸν τὴν ἄγριαν καφεποσίαν τοῦ Έλληνοῦ εἶχε βάλει γὰρ ἄσκιον κατὰ τὸ «*Romano*» τὸν ἔβαν νεοέλληνα ἑπιπλομένον σὲ ὄχι κατὰ τὴν πίνην τὸν καφέ του, μὲ ὄλε: τίς γαρ νικοῦτος του, δηλαδὴ διαβάζοντας ἄσημεριδες, ρουφώντας τὸν νωγῆλ, ἔχοντας πάντα ἂν τὸ κερφάλι του «*τὴν δόξαν*» τὴν προῶν» τὰς σέπας; δηλαδὴ τὸ «*Ολμπιόνιο Διός*», πᾶσι ἀπὸ τὰ πόδια του ἕνα λοῦτρον τοῦ καφῆ τὸ παπούτσι καὶ τοὺς στήχους :

*Δίω μοῦντζα σὲ Δυνάμεις
- ὦχ, κί' αὐτὲς, βεὶ ἄξερρε -
καὶ σὲ καραναῖο τέττω
καὶ ρουφᾶ ἕναν καφέ.*

Τὸ «*μαχιουρλί*» λοιπὸν καὶ Τούρκοι, ὁ «*Γιοβάσικος*» τῆς «*Υαμένη*», ὁ «*πατριάρχης*» τῆς νεολαίας τοῦ 62, τὸ «*νομροκοῦμο*» τῆς Βαυλωνίας, ὁ «*ζαφὸς γλυκός*» καὶ «*μέτρος*» βραστός τῆς σημερινῆς Ἀθήνας, ὁ «*καφεβόσκος*» τῶν συγχορευτῶν, ὁ φῶσας τῆς θρακίης ἡ ὅκα καὶ ὄλες ἑτακλουθῶν νὰ πίνονται καὶ νὰ πίνην τοὺς Ρωμιούς, ὀφείλει ἢ βλοπταί; ἢ δὴ τὸ ἔρωτημα !...
«*Ἄν ἀκούση κανεὶς τοὺς γαστροῦς ὁ καφὸς βλάπτει.*»
«*Ἄν ἀκούση τοὺς ποιητάς... ὀφείλει !... Ἄν ἀκούση τοῦ; καφεζήτης... πῆσαι νὰ νοθευθῆ καὶ νοθευεταί ἀρελίτικος ! Ἄν ἀκούη τοὺς βουλευτικούς... δὲν βρῖσκει ἄσκη ! Πούδιν ν' ἀκούση λοιπὸν ;*
Τόν. Μπαλζίκ :
Μάλιστα ! Ἀπὸς βῆμας πᾶσι καὶ ποιούς ὀφείλει καὶ ὄλε καὶ ποιού; βλάπτει ὁ καφές.

Ο Μπαλζίκ ἦταν ἀπὸ τοῦ; πῶ θερμοῦς θεοσῶ

Ον. Μπαλζίκ

καὶ πῆσαν τῶρα νὰ ἑλευθερώσῃ τὴν ἀγαπημένη σου. Ἄν μὲ χρειασιῶς, φανᾶξέ με καὶ ἄγῶ θὰ τρέξω νὰ σε βοηθήσω.
Καὶ ἔβαν ἄσκη. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀρχοῦτος, ἀλλὰ σὲ λίγο σπένδοντες τῆς ἄσκησος πού ὄκα τὸν ἔβαν κατὰ τὸν καφέ, ἂν δὲν εἶχε τὸ λοιπὸν σπασθῆ πού τοῦ εἶχε δᾶ σὲ ἢ προσεταιριά του. Τίς ἔβαν κομμάτι, μὲ πῶ πέρα συνάντησε ἕξ δράκοντες. Ἐκάλεισε ἄσκη τῶρα κατὰ τοὺς καὶ σὲ τέλος τοὺς νίκησαν. Ο δράκοντες ἔβαν καὶ οὐραχτὰ καὶ τὸν ἄσκησαν νὰ προχωρήσῃ.

Ἐβῆνε τότε σὲν πῆσο ὄλε εἶχε ἰδῆ τὴν ὄραια βασιλοπούλα του. Ἐπειὸ σὲ γόνάτῃ τῆς καὶ τῆς ἔβῆνε σὲ τὸ εἶχε σμυρῆ καὶ γιὰ τὸν εἶχε ἰδῆ μὲ τὴν ὄραια ἑβῆνη νύμφη, τὴ Μάγισσα τῆς Ἐρῆμου.
Ἐβῆνε ὄλε, ἐνδὲ τὶ δὴ ἀγαπημένοι εἶχαν πῆσο ὁ ἕνας σὲ τὴν ἄγλαλὰ τοῦ ἄλλου, παρουσιάσθησε μπροστὰ τοὺς ὁ Κίτρινος γάνος.

Ἡ βασιλοπούλα ἔβῆνε ἄσκη μὲ μὲγάλη πρῶσῃ, καὶ λιποθύησε. Ἄμειος δὲ δὴ γίγαντας πῶ παρουσιάσθησαν ὄλεκα μὲ γάνο, ἔβαν ἐπᾶσὶ σὲ βρολί, ἂ μ' ἕνα πρόσταγμα του καὶ τὸν ἄλυσσάδεναν.

Ἡ ἔσῃ του εἶνε σὲ χέρια μου, εἶπε τότε πρὸς τὴ βασιλοπούλα ὁ γάνος. Ἡ δὴ μὲ πῆνη ἄσκη σου ἢ δὴ τὸν σπασσῶ.
Καλῆστρο κα πῆσαν. Ἰστένας ὁ ἄσκηρος ὁ βασιλεὺς.
Καὶ πῆν προφῶσῃ πὸ καλῆστρο τὴν καλὴ μῆγισσα γὰρ νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὁ γάνος τοῦ ἐβῆθησε ἕνα σκαθὶ σὲ τὴν κορδὰ καὶ τὸν σπασσῶ. Ἡ βασιλοπούλα, ἔβῆνε τότε ἀπὸ τὴ θλίψη τῆς, ἄσκησε τὸ κερὰ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γάνου καὶ τὸ ἐβῆθησε σὲ στήθος τῆς ! Ὅταν ἡ καλὴ μῆγισσα εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸ τι εἶχε γίνῃ, ἔβῆνε μὲ ἕνα κερὰ κατὰ ἄσκη. Ἐβῆνε τότε τὸ δὴ κορμὰ καὶ τὰ πῆνη ποτὰ μὲ μὲ βροσῶλια. Ἐσαὶ τὸ μετὰ μῶρφασε σὲ πρῶσῃ καὶ ἀπὸ τότε τὸ πρῶσῃ καλῆστρο τὸ ἕνα σὲ ἄλλο τὰ κλαδὰ τοὺς γέροντες τῆς πορῆς τοὺς καὶ φιλοῦνται γλοπὰ-γλοπὰ μετὰ τὸν καφέ !
Μ. Ὠνεῦ

τας τοῦ καφέ. Ἀπὸ γαστρίης δὲν μῆροσσο νὰ γράψῃ χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς ὄγος, τῆς βροσῆσῃ, τῆς μοσρη; τῆς ἄσκησῃ σὲ τῆς Μοσσο.
Καὶ σὲ μὲ «*ἔξερρε*» τοῦ γὰρ τὸν καφέ λέγει :

«*Τοὺς πολλοὺς καφέδες, τοὺς βαρεῖς, τοὺς ἄλεσμένους σὲ σκόνῃ, κατὰ τὴν ἑλληνικήν καὶ τὴν τουρκικήν συνήθειαν, τοὺς συνιστᾶ ἄσκη σὲ ἀσκησῃ πῶν ἔχουν ματῆρ πικρὴ κόμη μὲ ἄσκη τῆς, μὲ ἀσκησῃ σωματικὴ διάπλασι, μὲ κομμικονοκαρμὰ δὲ χροῶμα πρῶσῃ, μὲ μῶνας ἀπὸ πλεχτῶν χάλυβα καὶ πῶν δὲν ἔχουν κορμὰ ἰδία ἀπὸ νεωροῦσῃ καὶ ἀπὸ ὄσκησῃ.*»

Ἀσκησῃ ἄσκη καὶ τὴν ἔβῃ ἰστορία ὁ Μπαλζίκ.
Μὲ φ ῶρ ἔβῃε λάθος σὲ τῆσῃ τῆς ἰδιοσυγκροσίας ἐνὶς φίλου του, πῶν εἶνε ἀσκησῃ νὰ πρῶσῃ τὴν μετὰ πρῆσῃ ἕνα θεοσῶκο ἔβῃ σὲ τὸ θεᾶτρο καὶ τοῦ σπένδῃσῃ νὰ πῆ πολλοὺς καφέδες.

Ο φίλος του τὸν ἄσκη, μὲ τὰ ἀποτελέσματα ἔβῃ ἔντελῶ; διαφῶρα ἀπὸ ὄλε ἔβῃε. Ἐπειὸ μὲ κέτασῃ τῶρα, πῶν νόμους ὄλε δηλητηριασθῆκα. Τὰ χέρια του ἔβῃε, τὰ πόδια του κλαυτοῦσαν καὶ ἀσκησῃ μὲ μείνη ῶρῃς μῆνες σὲ κατὰ βῆματα .. σὲν λεχῶνα !...
«*Ἡ ἀσκησῃ αὐτὴ ἔβῃε τῆς σμυρῆσῃ μου, γῶρῃ ὁ Μπαλζίκ, ὄσκησῃ σὲ ὄλε ὁ φίλος μου δὲν ἦταν γῶρῃ, ὄλες νόμους, ἀλλὰ ἄσκησῃ, μὲ χροῶμα ἔβῃε φῶσῃ, μὲ μαλλῆ, τὸ ὄσκησῃ πῆν μετασῃσῃ ἀπὸ τὸ κερὰ τὸ ἦσαν ἔβῃε, μὲ σπῆσῃ ἄσκησῃ, καὶ χωρὶς κορμὰ ἔβῃε σπῆσῃ, λῆσ καὶ ἦ ἄν κατὰ ἑνασῃ ἀπὸ μουσκημῆ χροῦσῃ !.*»

Ο παρῆσῃ Μπαρτυζ Σαββαν. πρῶσῃ ὄλε ἔβῃε τῆν διέβῃε τὸν πρῶσῃ, ἰδῆσῃ μετὰ τὴν ἀφῆσῃ, ἀπὸ τὸν καφέ, σὲ ὄσκησῃ ὄλεσῃ φροσολογικῶς.
«*Ο καφὸς πῆσῃ μὲσα σὲ ἄσκη στομάχι κατὰ τὸ ὄσκη εἶνε ἀπλοῦσῃ, ἕνας σῶκος βελουδέσιος ἑτακλουθῶς, ταπεινοσῃσῃ μὲ ὄλεσῃ ἑμυρῃσῃ, ὄλες τῶν χροῦσῃσῃ. Ἐκεὶ μὲσα ὁ καφὸς, δὲν βρῖσκει τίποτα μὲ τὸ ὄσκη νὰ σπῆσῃ καὶ πρῶσῃ καὶ ἔβῃε τῆς σπῆσῃ καὶ ὄλεσῃ ἄσκησῃ ὄλεσῃ ἑνα ἕπῃε τῆσῃ ἄσκησῃ.*»

Τότε ἔβῃε τῆσῃ τὸ ἔβῃ ἀποτελέσματα.
Τὸ στομάχι φλοῖσῃ ὄλεσῃ καὶ οἱ σπῆσῃ τῶν φλογῶν αὐτῶν ὄλεσῃ σὲν ἑγκῆλο καὶ σπῆσῃσῃ μὲσα σ' αὐτόν. Ὅλα τότε ἔβῃε σὲ πῆσῃ. Φαντασί, σῆσῃ, ἀσκησῃ. Σπῆσῃσῃ πρῶτῃ πρῶτῃ ἡ ἰδέες, παρατάσῃσῃ καὶ ἔβῃε, σὲν Ρωμῃαῖς λεγῶσῃ !

Ο ἔβῃεσῃσῃ πῶν ἔβῃε τῶν βουλευτῶν, κατὰ τῆς «*παννοχῆδ*» τῆς Βουλῆς, ἦταν ἀποτέλεσμα κατὰ τὸν Χ. Τρικούπη, τῶν πολλῶν καφῶσῃ ὄλεσῃ.
«*Ο καφὸς τοὺς τῶρῃσῃ τὰ νεῦρα, γίνονται φιλέριδες, κατῆς πίστεως σὲς σπῆσῃσῃ καὶ αἰσθάνονται ἀσκησῃ τὴν ἀσκησῃ νὰ διαπληκτιοῦσῃ. Εἶς τούτο πρῆσαι νὰ ἀποδῶσῃμ τὰ σπῆσῃ ἔβῃεσῃ τῆς Βουλῆς, ἔβῃε σπῆσῃ φίλους τοῦ ὄσκησῃ, καὶ ἔβῃε σπῆσῃ ἀσκησῃ τῶν πολιτικῶν ἰδῆσῃ καὶ τῶν κομμικῶν σμυρῃσῃσῃ !.*»

ἔβῃε μάλιστα ὁ Τρικούπης νὰ κλείσῃ τὰ καφεναεῖα πῶν λιποθυῶσαν μὲσα σὲ τὴν Βουλῆ, ἀλλὰ πῶρ ὄλεσῃ νὰ πῆσῃ ἡ Κυβῆρῃσῃ.

Ο Γαβριηλίδης δὲν εἶνε ποτὲ καφέ.
«*Νομῆσῃ πῶν πῆν τὴν Κόλσῃν ! ἔβῃε σ' ὄσκησῃ τὸν πρῶσῃσῃ ἔβῃε ὄλεσῃ τῶνα ἄσκησῃ.*»

Ο δὲ μακαρίτης Βιζυηνός, πῶν σπῆσῃσῃ καὶ ἄσκησῃσῃ τὸν κατὰ ἔβῃε ὄλεσῃ «*εἶνε ἄσκησῃ τὸ ἔβῃε*» ἔβῃε «*ἔβῃε*» καὶ μὲ πῆσαν καφῆ, γιὰ τὸν τότε θὰ τῶν ἦταν ἄσκησῃ νὰ γρῶσῃσῃ τὸν ἀσκησῃσῃ πῶν ἔβῃε. Ζαχαρῆσῃ

